

at de to Regimenter altid bleve brugte ved Udsaldene, indtil der slutteligen ikke var Mere tilbage af dem. Men tilbage til Gambetta! Lad det være stort at gaa op i Luftballon fra Paris, jeg skal idetmindste ikke indlade mig derpaa. Det kan jeg forsikre det ærede Medlem. Lad være, at Gambetta er i Besiddelse af en glødende Fædrelandsfjærlighed, det indrømmede jeg igaar, og jeg tilføjer, at han forstaar at rive Folket med, det er stort, det er Noget, man maa respektere, men saa spørger jeg: Havde han ikke gjort Ret i at blive staaende ved at reise Folket op og overlade Organisation af de Masser, der bleve udfrevne, til Sagkundige fremfor selv at gribe ind paa et Omraade, hvor han selv slet Intet forstod? Der ligger Gambettas store Feil. Hvis det ærede Medlem vil undersøge, hvad der foreligger om de gambettaske Hæere, saa vil han se, at det første Klageskrift, der eksisterer mod Gambetta, er affattet af hans bedste Ven, Oberst Freycinet, som var Direktør i Krigsministeriet. Denne siger — ja, han bruger ikke Udtrykket fabrikerer — men han siger: Vi gjorde Alt for at gjøre Armeen færdig i Hast, vi lavede 1 Brigade og 1 Batteri om Dagen. Men var det ikke Fabrikvirksomhed? Men jeg skal sige det ærede Medlem: Tingen er, at man har aldrig kunnet stampe Hæere op af Jorden; om der end staaer i Marseillaissen, — jeg skal ikke saare Ordene ved at citere Ordene paa Fransk, jeg skal oversætte dem paa Dansk: — „Naar vore unge Helte ere faldne, saa vil Jorden frembringe nye, som staa fuldt rustede til at optage Kampen,“ og dog var dette Principet for Gambettas Hæerorganisation. Men hvad blev Resultatet? Man førte ikke Soldaterne til Kamp for Fædrelandet, men førte dem til Slagterbænken; det er det, jeg for dømmes og altid vil fordømme. — Jeg skal endnu give det ærede Medlem en Oplysning, som dog maaske kan interessere ham. Det ærede Medlem er meget sagkyndig — det indrømmer jeg — skjøndt han erklærer sig selv for usagkyndig; men der er dog maaske een Ting, som det ærede Medlem ikke kjenner, af Krigshistorien fra 1870, og som jeg nu skal oplyse ham om. Det er er Regel, at man ved Angrebet afpasser sin Plan efter Modstanderen, holder sine Kræfter samlede og, naar Styrken er ligeslor paa begge Sider, aldrig tænker paa at angribe og omgaa mere end een Fløi; men Kræfternes Koncentration mod det afgjørende Punkt er altid Hovedsagen. Da Preusserne kom lige overfor Gambettas Hær, saa gif de fuldstændig bort fra dette Princip; og trods de vare numerisk svagere, udbredte de sig og brød sig ikke om Kræfternes Koncentration (En Stemme: Kampen ved Orleans?), ja, Kampen ved Orleans er til en vis Grad uden Betydning ligeoverfor dette Spørgsmaal. Saa Meget er vist, at fra den staaende Hærs Standpunkt vilde man aldrig have fraveget et Grundprincip, hvis ikke Modstanderens indre Svagthed havde gjort det tilladeligt. At man der-

for feirede imod Principet, saa i dette Tilfælde i Modstanderens Svagthed. Gambettas Fortjeneste som Organisator er derfor i mine Dine ikke stor. — Jeg skal dernæst et Dieblisk duale ved det ærede Medlems Bemærkninger angaaende Krigen 1864. Det ærede Medlem kom med den Insinuation — jeg vil kalde det faaledes — at vi opgave Dannevirke, fordi vi havde Dybbøl i ryggen. Jeg skal for mit Vedkommende erklære, hvor nødvendig jeg end vil gaa ind paa at tale om denne sørgelige Krig, at jeg vilde have anset det for helbigst, om man i 1864 slet ikke havde besat Dannevirkestillingen, thi hvad var dem? Det var en Sommerstilling, som var brugelig, saa længe vi havde en Vandlinie at støtte vore Fløie til, thi saa var det muligt at indskrænke Forsvarsfronten og besætte Stillingen med Udsigt til Sels; men naar vi baade skulde kæmpe mod en overleggen Hærstyrke og mod Elementerne, idet Isen lagde Vandene til, faaledes at Fjenden kunde gaa over og omgaa os, saa var Forsvaret umuligt. Hvis vi strax havde opgivet Dannevirke, saa havde vi sparet Hæren og Folket for et stuftet Haab. Dernæst Dybbølforvaret. Det ærede Medlem traf saa uhyre stærke Begynder paa, hvad der ved Dybbøl udrettedes af den menige Soldat. Det ærede Medlem maa ikke tro, at Nogen af os, hvad enten han har kommanderet en stor eller lille Afdeling af den danske Hær, ikke skulde have den fulde Følelse af, hvad vi skylde den danske Soldat. Dertil er Anledningen saameget større, idet vi netop under trænge Tider have set, med hvilken Sengivenhed disse Mennesker sluttede sig til os, og jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at der gennemgaaende herskede et rigtig godt Sammenhold i Hæren blandt de Overordnede og Underordnede. Men naar der nu spørges, hvem bragte ved Dybbøl det største Offer, da vil jeg sige: Vi stode i en slet Stilling med høist uheldig organiserede Kammer, faaledes at Ansvarsbyrden udelukkende hvilede paa Afdelings- og Underafdelingsførerne; thi der er himmelvid Forskjel paa, om man ved et Kampagni har en Kapitan med 3—4 Lieutenanter og 10 Underofficerer, eller om man som ved Dybbøl er henvist til at have en Kompagnikommandør med en ganske ung Lieutenanant — han kan være slink og have den bedste Billie af Verden — og 2 Underofficerer, og det ærede Medlem vil dog vist indrømme, at vore Folk, hvor brave de end ere, dog trænge til at have Fjere. Men hvad var Følgen af vor løse Sammensætning? Den, at der ikke er noget Sted, hvor der er lidt saa haarde Lab i det faste Officerkorps som netop ved Dybbøl. Talslisterne vidner derom og tillige om, at ingen Klasse led mere, end netop Afdelings- og Underafdelingskommandørernes Klasse, fordi disse Fjere vare saa daarligt assisterede, at de altid selv maatte stille sig i Brechen for at være nogenlunde sikke paa, at Folkene gif mod Fjenden. Det ærede Medlem